

CERKVENI GLASNIK

Izhaja zadnji teden v mesecu

ZA TRŽIŠKO ŽUPNIJO

Posamezna številka stane 2 Din.

Skrivnost sreče.

Sultan Serendib je dobil bolezen sultanov —, ki se ji pravi dolgočasje. Od jutra do večera jo zdehal od dolgega časa in bil je skrajno nezadovoljen sam s seboj. Na dvor so klicali razne zdravnike specialiste, a noben ga ni mogel ozdraviti od te bolezni. Serendib pa je imel modro mater, ki je bila v nežni mladosti ukradena in so jo cigani prodali na turški dvor. Ta je svetovala svojemu sinu, naj potuje po svetu, po suhem in po morju in kadar bo naletel na potovanja na srečnega človeka, naj mu hitro da sleči srajco in naj isto še gorko obleče, potem bo srečen. Sultan je ubogal svojo mater in je šel po svetu. Mnogo dežel je prehodil, mnogo ljudi je povprašal, če so srečni, a navadno je dobil vedno isti odgovor: „Stari, dobri časi so minuli, hudo je danes življenje —“. Tudi na Irsko je prišel Serendib; komaj pa je stopil na suho, je zagledal revnega pastirja, ki je veselo skakal in piskal na svojo piščal. Sultan se brž obrne do mladeniča in ga po tolmaču vpraša, če je srečen. Vesel je odgovoril pastir: „Meni prav nič ne manjka, jaz sem popolnoma srečen —“. Takoj ukaže sultan svojemu spremljevalcu, naj vrže na tla pastirja in naj mu sleče srajco, ki jo je hotel še gorko obleči. Toda glej, smola! Ko je hotel sultanov spremljevalec pastirju sleči srajco, je opazil, da isti niti srajce nima —. Edini človek, ki je bil srečen, pa še srajce ni imel —.

Danes si cel svet ubija glavo, kako bi se rešilo socialno vprašanje, kako bi se rešilo vprašanje kapitalizma in roletariata. Eni predlagajo socializacijo, drugi podržavljenje se lastnine, tretji skupnost vsega, komunizem, četrti splošno vobodno konkurenco — liberalizem v gospodarstvu. Vsak ima nekaj za se dobrega. Prav je, da iščemo potov, po katerih bi se rešilo socialno vprašanje, preprečita prevelika revščina in pomanjkanje delavnih slojev.

Toda če hočemo vstvariti srečnega človeka, ni dovolj, da mu damo denarja, lepo stanovanje in dovolj hrane, da postane solastnik tovarne, da se mu zmanjša delavna doba in zveča plačilo! To proletariata nikdar ne bo napravilo srečnega! Čim boljše se človeku godi, tem več potreb in želj ima. Njegovo oko je vedno bolj lačno. Prej je bil zadovoljen s črnim kruhom in močnato jedjo, pa mu par mesecev nosite na mizo pečenke in piščancev, kmalu si bo začel zbirati kaj boljšega in pri polnih loncih mesa ne bo zadovoljen —.

Kako so Izraelci v egiptovski sužnosti zdihovali, klicali odrešenika, iskali rešitel! Ko so bili pa enkrat svobodni, so se preobjedli mane, godrnjali nad Mojzesom in si želeli nazaj v Egipt, k polnim loncem mesa.

Res je danes med delavstvom mnogo pomanjkanja, res je potrebno, zelo potrebno, da se delavnim stanovom izboljša položaj, res je pa tudi, da niso vedno najbolj nezadovoljni oni, ki žive v največjem pomanjkanju, ampak oni, katerim se sorazmerno še dobro godi —. Ti niso zadovoljni s poštnim kosom kruha, ki si ga mirno privoščijo lahko s svojim zaslužkom, radi bi imeli polne egiptovske lonce pečenke, pijače, svilnatih nogavic, dragocenih kožuhov, kakor vidijo pri veliki gospodi —. Ker ne morejo tekmovati z gospodo v luksusu, zato so nekateri tako nesrečni.

Neredko opazujemo danes sledeči pojav. Dekle pride s kmetov v mesto ali kak industrijski kraj. Vsa vesela je, da je dobila skromen zaslužek. Doma je bila srečna, če je imela vsako leto novo kambrikasto obleko. Nekaj časa je zadovoljna tudi v novih razmerah. A duh sveta jo morda potegne za seboj. Kmalu kupi svilnate nogavice, klobuček, etaminasto bluzo itd. Nekdanjega kmečkega dekleta ni več mogoče spoznati; ko se gre prvič pokazat domov, je bolj elegantna, kakor domača gospodična učiteljica —. In še čez nekaj mesecev nekdanja skromna deklica ni že več zadovoljna ne s svilenimi nogavicami, ne s klobučkom, ne s stanovanjem — še kaj več poželi njeno srce, — a ker tistega več ni — je pa nesrečna postala njena duša — in dobila je „sultanovo bolezen.“

Bog varuj, da bi hotel trditi, da so vsa naša dekleta taka, resnica pa je, da so nekatere take. Tako je pač zelo rado človeško srce: čim več ima, tem večje so njegove želje.

Če hoče biti človek srečen, je prvo to, da zna biti zadovoljen s tem, kar ima, da se zna omejiti, premagati in zna biti srečen tudi v malih, skromnih razmerah.

Naravnost zločinsko je tisto početje, ko smatrajo nekateri, da s tem rešujejo socialno vprašanje, da budé nevoščljivost v delavcu, da budé le poželjivost po večjih potrebah, da kažejo delavcu le to, kar nekateri imajo, česar on nima. To je samo hujskanje proti posedujočim slojem, ki vzbujá v proletariatu samo prazno hrepenenje po dobrinah, ki mu niso potrebne in ki so mu nedosegljive. Tako demagoštvo samo ustvarja nesrečne ljudi, ki dobe drugače v skromnih, a zadovoljivih razmerah „sultanovo bolezen“, da niso nikdar zadovoljni.

Kdor hoče reševati socialno vprašanje in ustvarjati res srečo med delavnim slojem, mora učiti tudi zatajevanja, skromnosti, zadovoljnosti v malem, nikakor pa ne buditi praznega apetita po nedosegljivih dobrinah. V Rusiji je boljševizem in socializem obetal delavstvu zlata nebesa, pa so se tista „nebesa“ sprevrgla v prav neznosne razmere, da se delavcu sedaj mnogo slabše godi, kakor po „kapitalističnih“ deželah. Sedaj so pa boljševiki prišli na to idejo, da je treba delavcu tudi pridigovati zatajevanje, da se mora premagovati v zahtevah, da mora biti zadovoljen v malih razmerah, če si hoče ustvariti raj na zemlji —.

Pred „sultanovo boleznijo“ morajo pa posebno starši obvarovati svoje otroke s tem, da jih vzgajajo v skromnosti in v zadovoljnosti z malim, s tem, kar imajo.

Nekaka splošna poteza sedanjega časa je prevelika uživaželjnost. Delavski, obrtniški in kmečki starši razvajajo svojo deco že v nežni mladosti z nepotrebnim luksuzom, da svojo mladino oblačijo in hranijo preko svojih razmer. Vse hoče biti „nobel“, gosposko! Cisto naravno je, da v takih razmerah otroci kasneje niso zadovoljni s svojim stanom, ki jim ne dovoljuje raznih potreb, ki si jih privoščijo bogatejši sloji. Taki ljudje, taka mladina je potem nezadovoljna, ne zna v svojih razmerah živeti, ne zna biti srečna v svojem stanu.

Če hočejo torej starši svojim otrokom dobro, jih vzgajati za srečne ljudi, je treba, da jih že v mladosti navadijo biti zadovoljni s skromno obleko, hrano, odpovedati se raznemu luksuzu, nepotrebnim izdatkom za parfum, razne dišeče žajfe, cukerkre in predrage igračke!

Koliko danes ljudje izdajo za parfum, za drage sladkarije, za luksuzne čevlje, za svileno obleko! In isti neredko nimajo, da bi plačali stanovanje, trgovca, mesarja! Pred pustom se denar kar razsiplje, celo na „puf“ se kupujejo plesni modni čevlji, enodnevni kostumi, draga jedila, pa pride pepelnica in z njo velik „maček“, prazen žep in kup neplačanih računov! Taki ljudje seveda ne morejo biti srečni! To so prvi revolucionarji, največji zabavljaci čez slabe čase in iz takih krogov se rekrutira oni štab nad življenjem nezadovoljnih in obupanih ljudi —! Kako lahko bi bili srečno živeli, ko bi se bili navadili že v zgodnji mladosti živeti skromno, svojemu stanu primerno!

Pastir brez srajce je bil bolj srečen, kakor sultan z neizmernim bogastvom! Tako je tudi delaven človek lahko vsaj tako srečen, kakor največji bogatin, če zna biti skromen in zadovoljen v svojih malih razmerah!

Mesečni patron.

Sv. Jožef —! Stanovom, ki si služijo vsakdanji kruh, je sv. Cerkev postavila za patrona poglavarja sv. družine — sv. Jožefa.

Sv. Jožef je vzor delavca, obrtnika in ideal očeta delavne družine.

V kakšnih razmerah je pač živel sv. Jožef? Položaj tedanjega delavca ali malega obrtnika je bil mnogo težavnejši, kakor so razmere danes v teh stanovih. Vsi vpliva paganstva tudi med judovstvom v tedanji dobi delaven človek ni vžival kaj prida ugleda. Zanimivo je, da so Judje in posebno Nazarečani odklanjali Jezusa tudi radi tega, ker je bil po njih mnenju sin delavca, tesarja. „Ali ni to tesarjev sin?“ so zaničljivo govorili, ko je nastopil v Nazaretu in so se spotikali nad njim, nad tem, da izhaja iz tako socialno nizko stoječe družine. Zasluge delavca je bil kajpada skromen. V družini sv. Jožefa je vladala revščina, saj sta ob priliki Marijinega očiščevanja darovala v templu dve grlici, dar ubogih, ne pa jagnjeta. Trdo je bilo vsakdanje delo sv. Jožefa. Takrat ni bilo osemurnega delavnika. Od jutra do večera se je moral pehati za vsakdanji košček kruha. Tudi stanovanja je bilo borno. Staro izročilo nam pripoveduje, da je sv. Družina stanovala v mali koči, naslonjena ob hribu na skalo.

V tej družini so sicer vladale nad vse skromne razmere, a tudi največja sreča! Ni je bilo ne v Nazaretu, ne na celem svetu tako srečne družine, kakor je bila družina sv. Jožefa. V sv. Družini je vedno odmevala živa pesem, angelov nad Betlehemske pianjavo: „Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje — —“. Ta nam je živ dokaz, da more biti človek srečen v najbolj skromnih razmerah, če zna živeti življenje po božji volji — —

In gospodar te srečne družine je bil sv. Jožef —!

Kako nežno ljubezen je kazal vedno do svoje deviške žene! „Ker je bil pravičen“, pravi sv. pismo, „je ni hotel osramotiti in jo je sklenil skrivaj odsloviti“, ko je zvedel, da je v blagoslovljenem stanu. Ko bi bil razglasil, da on ni oče otroku, bi bil spravil Marijo v slabo ime in celo v življenjsko nevarnost. Ker pa ni hotel, da bi prišla Marija v sramoto, sklene dati ji skrivaj ločilni list in razdreti zaroko. Ko pa od angela zve, kako je z Marijo, jo takoj vzame k sebi in živi z njo deviško vse dni svojega življenja, kakor povdarja sv. pismo. Marijo spremlja povsod, skupaj sta hitela v tempelj, skupno sta delila gorje in veselje, skupno iskala Dete Jezusa, skupno sta skrbela za njega.

Da, skrb sv. Jožefa je naravnost vzorna za vse družinske očete. Z Detetom beži v daljno deželo Egibt; se vrne z njim zopet nazaj, ko mu ukaže angelj: za Jezusa skrbi z vso očetovsko skrbjo, išče ga z materjo, dokler ga ne najde, za njega dela in se trudi, vse svoje moči izčrpa v delu za Sina Božjega — —

Kako lepo je bilo pač vse njegovo delo posvečeno Bogu! Ves trud, vsaka potna sraga je bila darovana za

Boga! Tako uči sv. Jožef delavnega človeka, posebno družinskega očeta, posvečiti vse svoje delo Bogu!

„Karkoli storite nemu najmanjših radi mene, to ste meni storili!“ Tako je govoril Gospod! Sv. Jožef je vse svoje delo posvetil naravnost Sinu Božjemu. Družinski oče pa, ki radi Boga dela in skrbi za svojo družino, opravlja delo sv. Jožefa, zakaj vse to delo dela za Jezusa. V svojih otrocih skrbi za Jezusa samega! Karkoli stori za nje, je toliko vredno, kakor da bi za Jezusa delal!

Sv. Jožef pač ni nikdar godrnjal, ko je moral trdo delati za svojo družino. Naj bi bil v tem tihem požrtvovalnem delu vzor našim kmečkim, delavskim in obrtniškimi družinskimi očetom! Skrb za družino je bila sv. Jožefu božja služba! Tako naj bi bila tudi krščanskim očetom skrb za lastno družino posvečena Bogu! Vse radi Boga! Družinski oče, ki zapravlja denar za pijačo in nepotrebno uživanje, da pri tem strada njegova družina, — krade Bogu denar! „Kako grdo je, če oče očita svoji družini svoje delo in svoj trud za njo! Saj je vendar njegov poklic, da se žrtvuje za svojo družino! In ona nežna in obzirna ljubezen da žene Marije, naj bi bila pač vzor našim možem! „Možje, ljubite svoje žene“, kliče sv. Pavel, in mi pristavimo —: po vzgledu sv. Jožefa! Sirove besede, kletvina, trdosrčnost, zadirčnost naj bodo neznane v krščanski družini, pa bo v njej vladal mir in sreča, kakor v družini sv. Jožefa.

Oznanila za marc.

2. Prvi petek v mesecu, ob 6. uri sv. maša z blagoslovom, ob 7. uri zv. Križev pot.

4. II. postna nedelja, pop. ob 2. uri Križev pot in pete litanijske presv. Srca Jezusovega. Prva nedelja v mesecu, pred 6. sv. mašo skupno sveto obhajilo za moške.

11. III. postna nedelja, pop. ob 2. uri Križev pot in litanijske.

16. Pričetek tridnevniče na čast sv. Jožefu, zvečer ob 7. uri Križev pot in litanijske sv. Jožefa; 17. zv. ob 7. uri samo litanijske in v nedeljo 18. pop. ob 2. uri litanijske sv. Jožefa po Križevem potu

18. IV. postna nedelja, po navadi — pop. ob 2. uri Križev pot in litanijske sv. Jožefa.

19. Sv. Jožef, zapovedan praznik, ob 6. uri sv. maša z dvema blagoslovoma, ob 10. uri sv. maša pri sv. Jožefu. Pop. ob 2. uri litanijske sv. Jožefa v župni cerkvi, ob 3. uri pri sv. Jožefu pete litanijske M. B.

23. Petek, zj. ob 6. uri sv. maša z blagoslovom, ob 7. uri zvečer Križev pot.

24. Celodnevno čiščenje Sv. R. T., ob 6. uri zjutraj se izpostavi Sv. R. T. — prej blagoslov — in ostane izpostavljeno do 6. ure zv. Uro molitve naj molijo: Dolinci od 8. do 9. ure; St. Anci in Bistričani od 9. do 10. ure; šolska mladina od 11. do 12. ure, vsi ki imajo takrat prosto; bližnji sosedje od 12. do 1. ure; dekliška Mar. družba in dekleta sploh od 1. do 2. ure; ženska Mar. družba in žene od 2. do 3. ure; čast. šolske sestre od 3. do 4. ure; šolska mladina od 4. do 5. ure; tretjeredniki in moški od 5. do 6. ure. Ob 5:45 se prično slovesne litanijske presv. Srca Jezusovega in nato zahvalna pesem. Predvečer naznanja po Ave Mariji polurno zvonjenje, celodnevno čiščenje Sv. R. T. v naši župniji, posamezne ure naznanja veliki zvon in zvečer zvonik kakor na predvečer. Molite predvsem 6. in 9. uro. Popoln odpustek prejme ta dan, kdor se udeleži sv. zakramentov in moli Najsvetejše. Odpustki se morejo nakloniti vernim dušam.

25. Tiha nedelja, kakor po navadi.

Praznik Marijinega oznanenja, — nezapovedan, god cerkvene patrone, ob 6. in 10. uri sv. maša z blagoslovom, ob 10. uri slovesna sv. maša z leviti, pop. ob 2. uri pete litanijske M. B. in Križev pot.

30. **Žalostna M. B.**, patrona ženske Mar. družbe, ob 5:30 govor za žensko Mar. družbo, skupno sv. obhajilo in nato sv. maša za družbo z blagoslovom in sv. Križev pot.

Dekliška Marijina družba: shod 11., skupno sv. obhajilo 25., dekliški večer 7., 14.

Mladiška Marijina družba: shod 25. po 10. sv. maši.

Ženska Marijina družba: shod 18. pop in 30. zj. s skupnim sv. obhajilom.

III, red: shod 4.

Šolska spoved: meščanska šola v petek 2. ob 3. uri pop. in drugi dan ob 8. uri sv. maša s skupnim sv. obhajilom; osnovna šola, dečki 16. pop. ob 3. uri in deklice 23. pop. ob 3. uri in drugi dan ob 8. uri sv. maša s skupnim sv. obhajilom.

Sv. Jožef in srečna smrt.

Sv. Jožef je tudi priprošnjik za srečno zadnjo uro.

Sledeča zgodba nam kaže, kako rednik našega Gospoda podpira ob smrtni uri one, ki se mu priporočajo:

Misijonar O' Haire pripoveduje v časopisu „Kath. Missionen“ l. 1893. sledečo zgodbo: Več let sem misijonaril v Kudshornu v angleški Jugozapadni Afriki. Na nekem potovanju po prostranem misijonskem okolišu sem v suhem poletju prišel do samotne kmetije. Predstavil sem se gospodarju kot katoliški misijonar in prosil kmeta, da bi smeil pri njem napojiti svoje konje. „To se je pa ravno prav namerilo“, pravi kmet, „zakaj ravno sedaj leži v hiši na smrt bolan delavec, ki je katoličan“. Misijonar je takoj šel k bolniku in mu povedal, da je katoliški duhovnik iz 40 ur oddaljenega mesta Kudshorna. Tedaj se bolnik zravna in vesel vzdihne: „O, sv. Jožef, zahvalim se ti, da si mojo molitev uslišal“. In bolnik je nato pripovedoval misijonarju: „Katoliški Irec sem. Ko sem bil 21 let star, sem prišel v Kapland, končno sem se ustavil na tej kmetiji in tu delal. Te dni sem zbolel, da sem čutil, da je za smrt. Že doma, ko sem se poslavljajal od staršev, me je mati opominjala: „Ne opuščaj molitve k sv. Jožefu za srečno smrt“. To sem zvesto držal. In glejte, sv. Jožef mi je poslal vas, preden umrjem. Mož je lepo prejel sv. zakramente za umirajoče in spravljen z Bogom umrl.“

Koliko naših ljudi gre po svetu in se nikdar več ne vrnejo! V tujih zemljah umirajo po raznih industrijskih krajih, po gozdnih kočah, na železnicah in tujih bolnišnicah! Kolikokrat nimajo domačega človeka, ki bi jim pomagal umirati, ki bi jim stisnil ob smrti mrtvaško svečo v roke, ki bi pomolil vsaj kratko molitev ob njegovi smrtni uri — —

Starši, učite svojo mladino v zgodnji mladosti moliti za srečno zadnjo uro, da ne bo Vaša mladina nesrečno umirala v tujini! Učite jih pa posebno častiti sv. Jožefa in njemu se priporočati za srečno, prevideno smrt! Kakor ona irska mati, tako tudi slovenske matere dajte zadnji opomin svojim otrokom, ki odhajajo v tujino, naročilo, da naj se priporočajo k sv. Jožefu!

„Če kuj crkne!“

Predno je Bog ustvaril človeka, je ustvaril tudi živali, da človeku služijo in koristijo, ker obstoj človeka na zemlji bi bil gotovo zelo težak ali celo nemogoč, ako bi ne imel živali. Predvsem nam koristijo domače živali, ki nam vsaka po svoje služi ali pa nam daje življenjske potrebščine, katere so nam neobhodno potrebne. Ker že žival služi človeku, je pa tudi dolžnost človeka, kateri hoče žival imeti, da za njo skrbi in ž njo tudi pametno ravna. Priznati pa je treba kar je vse graje vredno, da nekateri ljudje ravnajo z živaljo popolnoma nečloveško ali celo zlobno.

So gospodarji, kateri imajo žival, pa ji ne dajo dovolj jesti, da strada. Ta usoda doleti največkrat kakega psa, doma priklenjen ali nepriklenjen naj čuva hišo vsega hudega, zraven pa lačen, da komaj pokoncu stoji. Zakaj ima neki

tak gospodar psa, ako mu ne more ali noče jesti dati? Sestradan človek ne more delati, ravno tako pa tudi ne žival in vršiti dolžnosti napram gospodarju za katerega je ustvarjena.

Drugi ima konja, a prav ravnati ne zna ž njim, na voz naloži kolikor le more, ne glede na to kakšna je cesta ali pot, po kateri mora peljati. Žival se trudi, konečno omaga in ne more več naprej, takrat pa nad njo z bičem, kolom, cepinom ali karkoli je že pri rokah ter jo neusmiljeno bije in pretepa, da je žival skoraj na pol mrtva, potem šele nikamor ne more naprej. Že večkrat sem prišel v konflikt s takim voznikom in odgovor je bil „če kuj crkne“, naj pa pelje. Poseben talent za to imajo vozniki — pijanci. Gotovo je, da se tudi žival mora včasih primerno kaznovati in to pač po pameti.

Mnogo trpinčijo ubogo žival pastirji na paši s pretepanjem, jahanjem in raznimi fantalinskimi načini, kar naj preprečijo gospodarji z večkratnim nadzorovanjem in palico.

Malovredni paglavci pokončujejo ptiče in njihov gnezda, ker v svoji hudobiji ne razumejo, da so nam ptice dobre prijateljice, katere nas že zgodaj spomladi razveseljujejo s petjem, kakoršnega nam ne more proizvajati noben radio in poleg tega pokončajo nešteto škodljivih žuželk.

Pri nas v Trziču je precej priljubljen lov na šoje, kateri pa tudi ni brez kritike. Navadno prvo šoje, ki jo vjamemo, stiskajo in mučijo na razne načine, da s svojim upjočim glasom privabi še druge v bližino.

Pred kakimi štirinajstimi leti je nekega dne vlak, ki vozi iz Svetne vasi v Borovlje na Koroškem, skočil z tira. Ker ni bilo večje nesreče, so jo boroveljski hudomušneži takoj „pogrunjali“, da je videl strojevodja lezti črva čez tračnico, pa je rajši zavozil v stran, ker je bil pri društvu za varstvo živali in ni hotel črva pokončati. Vsekakor nam ta šaljiv dogodek daje dober zgled, da tudi manjvredne živali ne smemo mučiti; prvič, ker je živo bitje in drugič pa se prilepijo slučaj, ko nam zelo malovredne, nepomembne živali mnogo koristijo, čeprav so nam sicer škodljive, nakar me spominja sledeči dogodek: V gostilni v nekem mestu na Nemškem sta sedela dva nepozhana gospoda; eden od njih, mož resnega in zagorelega obraza hoče plačati in oditi. Medtem, ko plačuje, ugleda drugi gospod, da ima v denarnici skrbno vdelano muho — enodnevnic. Ker se mu je zdelo to nekaj zelo nenavadnega, prosi gospoda lastnika tiste denarnice naj mu pojasni kaj pomeni ta vdelava. Ta gospod naroči še vrček piva in začne pripovedovati njegov zanimiv življenjski dogodek.

Bil sem strojevodja pri železnici, sedaj sem v pokoju. Nekega poletnega deževnega večera mi je bil izročen brzovlak z dvesto potniki. Proga, po kateri sem imel peljati je tekla na več krajih tik ob vodi. Odpeljem iz kolodvora. Vlak drvi z navadno brzino tja v temno, črno noč. Ko gledam skozi malo okno pri lokomotivi po progi kamor je padala svetloba svetilke, vidim naenkrat, da pred lokomotivo na progi pleše in skače ženska postava. Nekaj časa čudom opazujem to postavo in ker si nisem bil svest, vidim li prav ali pa me le zaspanec moti, sem opozoril nato še kurjača, pa tudi on vidi isti prizor. Ko tako opazujeva ta nenavadni pojav, kako ta ženska vedno v enaki razdalji pleše in se kreta na vse načine, vidim, da je z neko energično kretnjo dala znamenje, naj takoj ustavim vlak. Ker se mi je stvar le preveč čudna zdela, v resnici ustavim vlak in se hočem prepričati, kaj da je. Vzajem svetiljko in grem pogledat, ne vidim pa ničesar. Stopim nekoliko dalje nakar se mi nudi grozen prizor. Kakih 20 metrov pred seboj vidim, da je vsled dolgotrajnega deževja narastla voda izpodkopala velik del proge in ako bi takrat ne bil ustavil vlaka, bi bila velikanska katastrofa. Ko grem nazaj proti stroju vidim, da v svetilki nekaj miglja, in ko pogledam bližje je bila v njej tale muha — enodnevnic. Slučajno je bila na nek način zaprta v svetiljko, skakala sem in tja in dajala senco pred lokomotivo in ta senca je imela podobo ženske. Tako je ta muha rešila življenje meni, dvesto potnikom in obva-

rovala cel vlak gotove nesreče. Vzel sem jo iz svetilke in skrbno shranil — muho rešiteljico tolikih življenj.

Ne mučimo po nepotrebnem živali, ker nam vsaka majhna živalca lahko mnogo koristi!

Razno.

Obrtne in posebno čevljarске vajence opozarjam, da naj nikar ne hodijo na kor k sv. maši in še manj pa na stopnice, ki vodijo na kor. Čevljarška zadruga v Trziču je sklenila na svoji seji dne 2. nov. 1927., da morajo čevljarски vajenci hoditi k 6. ali pa k 8. sv. maši in sicer v novo kapelo. Čevljarška zadruga opozarja vse vajence, da se dostojno obnašajo in ne ostajajo med sv. mašo zunaj cerkve in ne na stopnicah, ki vodijo na kor. Ako kak vajenec ne bo ubogal in se ne držal teh navodil, se mu bo podaljšala učna doba! Vsa čast našim čevljarским mojstrom, da se tako vestno zanimajo za vzgojo svojih vajencev!

Še živi stari duh! V Trziču so morali nekdanji vsi vajenci in rokodelski pomočniki hoditi k sv. maši in k popoldanski službi božji s svojimi mojstri, ki so strogo pazili na to, da so vajenci hodili v cerkev in da so se tam dostojno obnašali. Nekoč sem prišel v Trziču v neko družino. Gospodar je imel ravno pred seboj vajenca, katerega je z vso resnobo karal, ker ni šel v cerkev, kakor je gospod ukazal. „Jaz te moram vselej videti pred seboj v cerkvi“, mu je zabičeval, „če pa še enkrat ne prideš v cerkev in te ne bom videl na svojem mestu, ti bom dal knjižico, ker takih fantov jaz ne maram pri sebi!“ — Takih mojstrov in tovarnarjev nam je treba, pa bo kmalu naša mladina drugačna!

„Če kuj crkne“, k članku Joško Toporiša bi pripomnili, da naj gledajo starši pri vzgoji svojih otrok, da ne bodo nikdar neusmiljeni napram živalim. Trdosrčnost do živali vpliva na človeško srce, da postane trdo tudi do ljudi. Nekoč je bil obsojen hudodelca na smrt z obešenjem. Pod vešali je nesrečni človek priznal, da je prišel vsled tega tako daleč, da je moril ljudi, ker je v mladosti trpinčil živali in je tako postal sirov in neusmiljen, da se mu kasneje tudi ljudje niso smilili.

Dopisniku „Jutra“. Z groba pokojne Marije Perko so „zginili“ sveži nageljni in dopisnik „Jutra“ je smatral za potrebno, da „izploza“ vsemu svetu, da so pri nas „hijene“, ki kradejo z grobov sveže cvetje. Zadeva je pa čisto nedolžna. Mati pokojne je naročila, da se sveži nageljni vzamejo z groba, ker bi sicer čez noč zmrznili in naj se denejo na altar v župno cerkev. Tako namreč pogosto napravijo sorodniki s svežimi cveticami, ki bi na grobu sicer zmrznile ali zvenele, da jih denejo v spomin na pokojnega na altar. In tako se je tudi v tem slučaju zgodilo. Tako ni govora o kakih „hijenah“ in se je popolnoma brez potrebe razkričala naša župnija, da ima „hijene, ki skrunijo grobove“. Take zadeve, vsaj v tej obliki, pač ne spadajo v splošni list-dnevnik, ker si potem svet misli, da je v Trziču nekaj strašnega, da smo res taki robovсарji, ki niti grobov ne spoštujemo. Proti nerednostim na pokopališču nastopamo poklicani z vso strogostjo. Pač so se že zgodili obžalovanja vredni slučaji, vendar takih reči ne kaže razkričavati po vsej slovenski in jugoslovanski domovini, ker sicer se bo svet bal teh „hijenskih“ Trzičanov, ki pa v splošnem vendar niso taki in v splošnem malokje tako spoštujejo grobove, kakor v Trziču. Gotovim krogom v Trziču bi priporočal, da pride ob priliki poučen tečaj za svojega dopisnika o tem, kaj je primerno za tržiške novice v dnevniku in kaj ni primerno. Že ponovno so me v Ljubljani vprašali, kakšen „učenjак“ piše v „Jutro“ take neslanosti: Kaj pa je treba vsej javnosti trobiti, da se je tej in tej gospodični udrla kri, da so tega dekleta prepeljali v norišnico, zavijati spovedne zadeve, pridige in razne druge osebne zadeve, ki so neprijetne za

vsakega prizadetega, če pride v javnost. Vsaj malo diskretnosti! Reči moram, da taki dopisi gotove kroge v Trziču silno diskvalificirajo v vsej slovenski javnosti —.

Vojaškim novincem! Ta mesec odhajate v vojaško službo! Eno leto, poldrugo leto in morda celo dve boste od doma —. Kakih 5 fantov iz naše župnije je umrlo v Jugoslaviji med vojaško službo —. Morda so umirali brez katoliškega duhovnika in brez sv. zakramentov. Torej fantje, vojaki, predno odidete v vojaško službo, prejmite sv. zakramente! Sedaj je ravno čas za velikonočno spoved, ne zamudite jo! Pri vojakih ne pozabite, da ste — katoliki! Drugoverskih tovarišev nikdar ne zaničujte radi njih verskega prepričanja, nikdar ne smešite njih verskih obredov, a vedno kažite s svojim življenjem, da je katoliška vera edino prava! Drugoverci spoznavajo našo vero predvsem po našem življenju. Sramota za nas bi bila, če bi moral kdo reči, da so katoliški vojaki slabši, kakor drugi, kar se tiče molitve, poštenosti, čistosti. Po vašem življenju bodo drugoverski tovariši sodili tudi našo vero. Pazite, da ne boste nikdar dali pohujšanja drugovercem! Drugoverske službe božje se katolik ne sme udeleževati! Kadar le morete, hodite k sv. maši ob nedeljah, k sv. zakramentom, opravljajte vsakdanje molitve! Sramota za fanta je, če se sramuje svojega Boga, svoje vere in molitve! Fantje, bodite vedno značajni katoliki! Bodite ponosni na svojo vero in svoje katoliško prepričanje!

Romanje v Lurd. Letošnje poletje poromajo Slovenci v Lurd in obiščejo ob tej priliki razna mesta v Italiji in na Francoskem. Če bi se dobilo primerno število tržičanov, bi iz naše župnije napravili posebno skupino, ki bi šla v Lurd na svojo roko in bi prišla tja takrat, kakor skupno romanje. Obiskali bi Padovo, Milan, Genovo, Lurd, morda tudi Lompas in nazajgrede Pariz, razne manjše romarske točke v Franciji, Strassburg in Monakovo. Od doma bi šli nekoliko dni pred skupnim romanjem. Stroški bi znašali ca 4000 Din. Kdor bi se želel udeležiti tega domačega romanja, naj se zglašuje v župnišču.

Spomini naših dedov.

Črtice iz dolinske preteklosti.

Sedaj so začeli oglje voziti. Prej ko so ga nosili, niso poznali vozov in vprežne živine niso imeli. Izumili so neko čudno vozilo brez koles, kateremu so rekli „žefe“. Podobne so lojtrnemu vozu, ki ima mesto koles ukrivljeno obdelane tramiče, ki drsijo po tleh. Po gorskih krajih še danes vidimo pogostokrat to vozilo in pozimi je s takim vozom zabavno vozariti. Na take „žefe“ so nakladali oglje ter vozili v Trziču.

Pozneje so napravili lesene vozove. Vse je bilo leseno. Tak voz je imel poleg drugih še eno slabost, namreč da je neznansko škripal in cvilil. Trzičani so zaradi tega dražili Dolinčane, češ, ali niste prašičev klali, ko še sedaj tako cvilijo.

Oglarji so se presneto malo zmenili za tržiške jezike in škripajoča kolesa. Več preglavice jim je napravljala okrogli most pri „luknji“. Eno za drugim ga je odnašala neusmiljena voda in venomer je bilo treba novega. Tedaj se je vrnil iz tujine Dolinčan iz rodu Brusovega, ki je bil po poklicu rudar. Svetoval je dolinskim možem, naj pustijo nesrečni most in naj ga ima voda v božjem imenu. Prestrelijo pa da naj rajši skalo in pot naj naredo skozi. Nasvet ni bil slab, a kdo bo izvršil tako nevarno delo. S smodnikom ni znal nihče pravilno ravnati. Nazadnje se je rudar sam ponudil, da bo prebil luknjo. Naredil je kot je obljubil, od 1759. leta dalje so imeli Dolinci prvi tunel. Dasi je bil kratek, ozek in nizek, rešil jih je mnogih skrbi. Letnica se še sedaj pozna.

(Dalje prih.)